

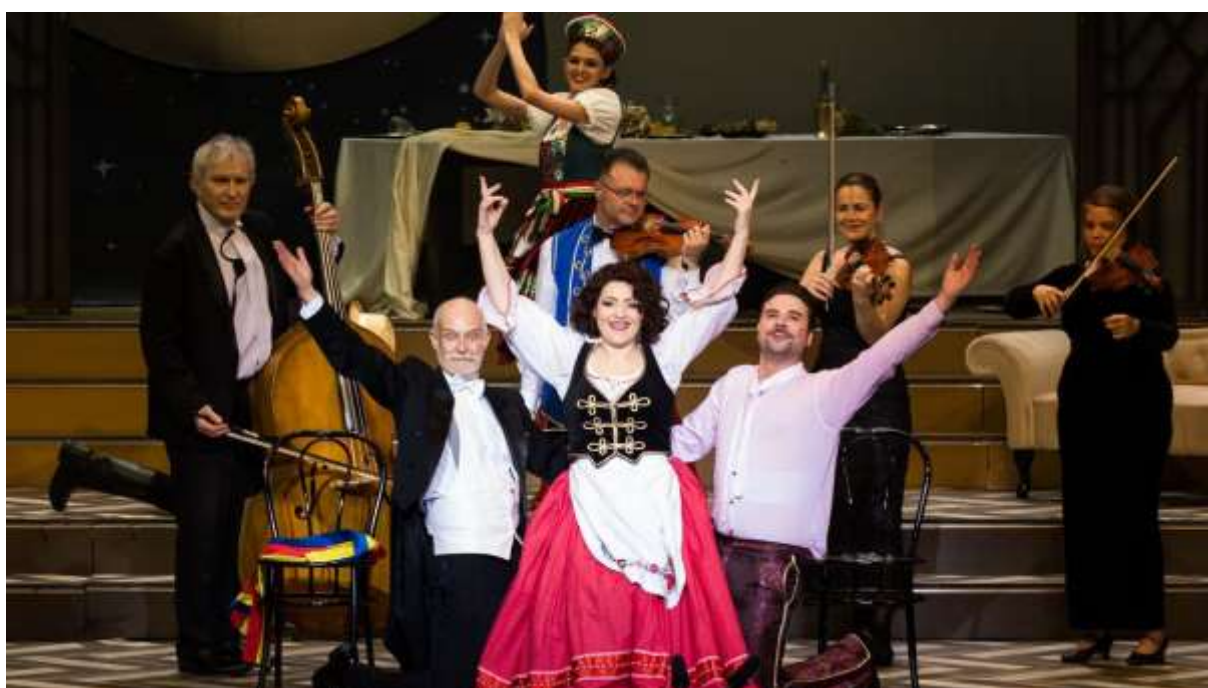
„Ez nem vicc, ez mámor” – zajos siker a fergeteges Marica grófnő-produkció a nagyszínházban

Hatalmas sikerrel mutatták be Kálmán Imre operettjét, a Marica grófnőt péntek este a Szegedi Nemzeti Színházban. Szerencsés csillagzat alatt született a produkció: Koltai M. Gábor zenés színházi debütálásánál egy élő legenda, a magyar karmesterek doyenje, Pál Tamás bábáskodott, ráadásul ilyen pazar szereposztás ritkán jön össze. Felhőtlenül szórakoztató előadás született, amit azoknak is bátran lehet ajánlani, akik nincsenek oda az operettért.

[HOLLÓSI ZSOLT](#)

2025. március 29. 19:05

Mindig reménykedve figyelem a fiatal rendezők zenés színházi bemutatkozását, hátha megtörténik újra az a csoda, ami harminc évvel ezelőtt, amikor Kovalik Balázs első opera-produkciójával, [**a reveláció erejével ható szegedi Turandottal berobbant a hazai színházi életbe.**](#) A zenés műfajokban eddig még nem tette le a névjegyét Koltai M. Gábor, akit persze már nem is lehet fiatal rendezőnek nevezni, jövőre tölti be az ötvenet, és sok produkciót jegyzett már. Szegeden legutóbb Martin McDonagh fekete komédiájával, a Kisszínházban színre vitt [**Vaknyugattal**](#) aratott nagy sikert.

Kálmán Imre örökzöldjét, az idén 101 éves Marica grófnőt nem nagy kockázat újra műsorra tűzni, a korábbi tapasztalatok alapján mindig garantált a telt ház, a kasszasiker. Ugyanakkor könnyű elcsúszni a szereposztáson és sok más apróságon. Amikor 2007-ben Eszenyi Enikő színpadra állította a Dóm téren, sokan túlzásnak találták, hogy feminista vamp lett a címszereplőből. Engem nem zavart az az értelmezés sem, inkább örültem, hogy a világjáró szopránt, Lukács Gyöngyit legalább operett-primadonnaként láthattuk-hallhattuk a szabadtéren, ha már az eredeti szerepkörében nem kapott lehetőséget a bemutatkozásra Szegeden.

Koltai nem értelmezte át a Marica grófnőt, viszont felkészülten, határozottan és invenciózus megoldásokkal nyúlt hozzá. És ami a legfontosabb: az eredményből egyértelmű, hogy van érzéke a sziporkázó humorhoz és a zenés műfajhoz.

Ha néha túlzásokba is esett az intertextualitással, vagyis az eredeti szövegek felbontásával Ady-, Marx-, Shakespeare-idézetekkel, meg mindenféle mással, és így majdnem négy órányira dagadt az előadás, ezeket a gyermekbetegségeket

bizonyára hamar kinövi. A közönség így is szerette produkciót, ami nem spórol az energiákkal, túlcsonduló érzelmekkel, humorbombákkal.

Nagy ünneplést kapott a társulat a péntek esti premieren *(fotók: Tari Róbert/Szegedi Nemzeti Színház)*

Persze mit sem érnek a rendezői ötletek, ha nincs megfelelő szereposztás. Most szinte minden összejött.

A címszerepben bemutatkozó Kónya Krisztina minden szempontból nagyszerű Marica, illúziókeltő primadonna, tudja viselni Ignjatović Kristina jelmeztervező ízléssel megálmodott, elegáns, finom kosztümjeit. Szerepek sokaságán csiszolta tökéletesre azt a túlzásoktól mentes, könnyed és elegáns hagyományos operett stílust, amit ma már csak kevesen tudnak ilyen színvonalon.

Hangja is predesztinálja erre a szerepkörre. *„De jó is lenne, szerelmes lenni...”* – leheletnyi nosztalgiába csomagolva énekelte Marica nevezetes belépőjét az első felvonásban és kellő játékosággal a „Jöjjön el Varasdra” szöveggel a „Szép város Kolozsvár”-kettőst.

Ódor Botond (Endrődy-Wittenberg Tasziló) és Kónya Krisztina (Marica)

A produkció legnagyobb meglepetése számomra a magát Török Béla tisztartónak kiadó Endrődy-Wittenberg Tasziló grófot alakító Ódor Botond, aki úgy énekel, mint az álom. Nem is tudom, mikor hallottam legutóbb ilyen kiváló bonvivánt, akinek nemcsak szép a hangszíne, hanem tökéletesen érhető, jól értelmezett szöveggel, biztos magasságokkal, könnyedén dalol. Már Tasziló első nagy slágere – „Mondd meg, hogy imádom a pesti nőket...”

– akkora tapsot és bravózást kapott, ami jól megalapozta a közönség lelkesedését. Valami ilyesmiről beszélhetett José Carreras, amikor úgy fogalmazott, a legfontosabb ezen a pályán: lélekből énekelni. Az első felvonás fináléját – „Hej, cigány” – és második kettősét is – „Ne szólj kicsim, ne szólj, csak hallgass, úgy válaszolj” – ugyanilyen magas hőfokú interpretációban hallhattuk.

Kattintson képünkre, nézze meg Tari Róbert galériáját!

Több verziót láttam már a darabból, de nem emlékszem rá, hogy Zsupán Kálmán szerepét máskor is ilyen ügyesen összevonták volna báró Liebenberg Istvánéval. Az is lehet, hogy ez **Eörsi István** most is használt 2006-os átdolgozásának, újrarendezésének a leleménye, mindenesetre jól működik, a szerepet parádésan alakító Polák Ferenc pedig ellenállhatatlan humorral játszik. Merész húzás a mostani időkben a

biszexualitással kacérkodni, poénkodni, de talán ennyi még a legbigottabb erkölcsösöknél is belefér, ezért még nem küldik a színházra a NER gyermekvédelmi alakulatait. A fluid szexualitás ugyanolyan jól áll Poláknak, mint egykor a szegedi közönség nagy kedvencének, Járay Máténak. Mindez ráadásul remek énekhanggal és fejlett mozgáskultúrával társulva jó ugródeszka egy karakteres táncos komikusnak. „Ez nem vicc, ez mámor, az izé, az Ámor” – a régi fordításban így kezdődött Marica és Zsupán kettőse, most új szövegváltozatban csendült fel, de szerencsére a humora, bája és játékossága így is megmaradt. Poláké az előadás egyik legjobb poénja is: *„Akkor én biztos a szegedi gyorson születtem, mert mindent lekések!”*

Polák Ferenc a Zsupán Kálmán bőrébe bújó báró Liebenberg István szerepében

[Eliza Doolittle szerepében láttam legutóbb Fekete Patriciát](#), aki most Tasziló húgát, Lizát alakítva teljesen új

oldalát mutatta meg. A kirobbanó energián, áradó jókedven túl van a lényében, a mozgásában valami finom, groteszk íz, ami egyik kedvenc operettszínészemre, a néhány éve elhunyt, Szegedről indult fiatal Kovács Zsuzsára emlékeztet.

A dákoromán érzületű Populescu herceget alakító Ottlik Ádámnak rengeteg poént írtak, kicsit nekem már soknak is tűnt a jóból.

A komornyik Penicsek szerepében sziporkázó Jakab Tamástól viszont minden túlzás ellenére is röhögőgörcsöt lehet kapni. Bármit csinál, egyszerűen zseniális! Nem gyakran fordul elő operett-előadáson, hogy egy prózai mellékszereplő nyílt színi tapsot kap, ami a legnagyobb nézői elragadtatás spontán bizonyítéka.

Jakab Tamás nyílt színi tapsot kapott
Az idős Bozsena hercegnőként Szeged új díszpolgára, Vajda Júlia lépett színpadra, akinek egy kedves betétdalt, a Kálmán

Imre operettjébe is jól illeszkedő Johann Strauss-slágert vettek elő. Sok humorral adta a háttérben szervezkedő, mindent megoldó, a tönkrement unokaöccséért aggódó gazdag nagynénit.

Manja, a cigánylány szerepében Máthé Beáta nemcsak jól énekelt, a figura misztikusságát is sikerült érzékeltetnie, Csekkót, az öreg cselédet pedig Pálfi Zoltán hozta katonás fegyelemmel. Dicséret illeti a további fontos közreműködőket, a színház teljes énekkarát és a Vári Bertalan koreográfiáját előadó tánckart is.

Koltai M. Gábor megtartotta a Kálmán Imre „legmagyarabb” operettjének aposztrofált darabot eredeti korában, az 1920-as években. A magyar parasztok a Kossuth-nótát, a bécsi kötődésű arisztokraták a császárt éltető német nyelvű himnuszt éneklék. Az erdélyi vidéki idillt már a nyitány alatt megidézik a szalmabálák között a zene ütemére szúnyogokat csapkodó bőgatyás parasztlegények. Az előadást végigkísérő ironikus felhang segít idézőjelbe tenni mindazt, amit látunk. Vereckei Rita forgószínpadra épített díszlete működött, tetszett, hogy a szegedinek tekinthető napsugaras motívumot is felhasználta a kastély ablakaihoz.

Pál Tamás a sírva vigadós magyar zenét és a dzsesszes betéteket is autentikusan dirigálta, az élvezettel muzsikáló Szegedi Szimfonikus Zenekar előadásában az operett drámai csúcspontjai különösen hatásosak voltak. Szívbemarkolóan szólt a Tasziló–Marica-kettőst bevezető gondokaszóló, és az együttes tagjai színpadi muzsikusként is kitétek magukért.

Pál Tamás és a közreműködő Szegedi Szimfonikus Zenekar

Koltai M. Gábor jelesre vizsgázott zenés színházi rendezőként, sok apró jel, ötlet bizonyította, hogy alaposan elmélyedt a műfajban, a darab előadás-történetében, a korszakban. Talán érdemes lenne egyszer egy nagyoperának is nekifutnia.